

MERKILLINEN JUTTU

Pyhällä Venäjä-äidillä on vielä paljonkin sellaisia kolkkia, joissa näyttää siltä kuin niissä olisi vielä eilen ollut voimassa maaorjuus. Tarkastelkaapa esimerkiksi Uralia. Tilanherroilla on siellä kymmeniä tuhansia desjatiinoja maata. Tehtaat (s.o. samat tilanherrat) kieltävät kotiteollisuustyöläisiä harjoittamasta pienteollisuutta. Talonpojat ovat yhä vieläkin tilanherroista riippuvaisia, heille ei ole vielääkään annettu maapalstoja.

Eikä Ural ole mikään pieni „kolkka”, vaan äärettömän laaja ja rikas alue.

Uralilla sijaitsevien Stroganovin tehtaiden työläisten ja upporikkaan tilanherran Stroganovin tehdashallinnon välillä käytiin monet vuodet kärkejä maapalstojen antamisesta talonpojille vuoden 1862 (*kuudenkymmenen kahden!*) lain nojalla.

Tämä juttu päättyi vihdoin viimein siihen, että „korkein vallan elin”, senaatti, teki siitä päätöksensä keväällä 1909. Senaatti antoi Permin kuvernöörinvirastolle käskyn jakaa talonpojille maata, *soveltaa* vuoden 1862 lakia.

Näin siis 47 vuoden kuluttua lain julkaisemisen jälkeen senaatti antoi tilanherroille käskyn soveltaa lakia.

Kuinkas kävi?

Kävi niin, että tilanherrat valittivat asiasta maanomistaja Stolypinille, joka oli silloin sisäasiain ministerinä. Lain mukaan senaatti on sisäasiain ministerin yläpuolella, mutta Stolypin „painoi lakinappulaa” ja lähetti Permin kuvernöörille sähkösanoman: senaatin ukaasin toimeenpano on keskeytettävä!

Kuvernööri keskeytti sen. Alkoi uusi kirjeenvaihto. Uusi vitkutus.

Lopulta Valtakunnanneuvosto yhtyi senaatin mielipiteeseen, ja Valtakunnanneuvoston päätös „sai korkeimman vahvistuksen”, s.o. ylimmän vallan vahvistuksen.

Kuinkas kävi?

Kävi niin, että tilanherrat kääntyivät maanomistaja N. A. Maklakovin puoleen, joka nyt oli Stolypinin asemesta sisäasiain ministerinä. Uralin tilanherrojen lähetystö sai ministerin „vakuuttuneeksi” asiasta. Ministeri sanoi, että senaatin ja Valtakunnanneuvoston päätös on „epäselvä”.

Alkoi uusi kirjeenvaihto. Uusi vitkutus.

Senaatti esitti vielä kerran mielipiteensä — vuoden 1913 toukokuussa, — se ei asettunut ministerin kannalle.

Uralin tilanherrat lähettivät vielä kerran „kirjelmän” ministerille...

Siinä jamassa asia on nytkin. Maata ei ole annettu tähänkään mennessä, enemmän kuin puolen vuosisadan kuluttua siitä, kun julkaistiin vuoden 1862 laki maiden antamisesta Uralin työläisille.

Kertoessaan tästä opettavaisesta jutusta liberaalien sanomalehdet tulevat siihen johtopäätökseen, että Venäjällä ovat asiat huonosti „oikeuden valtaan” nähden. Se on totta. Mutta se ei ole koko totuus.

Naurettavaa on puhua „oikeudesta”, kun tilanherrat itse säättävät lait ja itse joko soveltavat niitä tai kumoavat ne käytännössä. Siis on olemassa sellainen luokka, joka itse luo „oikeuden” ja itse kumoaa sen. Liberaalien puheet „oikeudesta” ja „reformista” ovat siis pelkkää lörpöttelyä.

Tilanherrat ovat myös „oikeuden” kannalla, — mutta vain tilanherrain oikeuden, oman oikeutensa, oman luokkansa oikeuden kannalla.

Kun liberaalit näin opettavaisten tosiasiajn edessäkin yhä vain viittaavat kintaalla luokkataistelu-„opille”, nimittävät sitä virheeksi j.n.e., niin se osoittaa selvästi, ettei liberaalien omatunto ole puhdas. Eivätköhän liberaalit vain halua päästä *jakamaan* erioikeuksia tilanherrojen kanssa? Silloin on selvää, minkä takia luokkataistelu-„oppi” ei miellytä liberaaleja!

Mutta eihän se ole työläisten syy, jos elämä vahvistaa heidän „oppinsa” oikeaksi!

„Severnaja Pravda” № 14,
elokuun 18 pnä 1913
Allekirjoitus: I.

Julkaistaan „Severnaja Pravda” lehden
tekstin mukaan